

Demà és Nadal

Surto del tanatori de la ronda de Dalt, on he anat a fer companyia al meu amic Salvador, a qui se li acaba de morir el pare. La vista sobre Barcelona des d'aquí és magnífica. Fa un dia clar i net. El mar, Collserola, la ciutat convidava a passejar, a viure-la amb intensitat. El Salvador i jo hem estat parlant una estona de la malaltia del seu pare. De tot el procés el Salvador tan sols es queda amb l'atenció que ha rebut a l'Hospital del Mar i al de l'Esperança. Es queda amb l'atenció dels zeladors, amb la simpatia i el rigor dels metges, amb la professionalitat de les infermeres. No hi ha hagut ni un moment de deixadesa, ni un instant de descontrol. Durant els mesos que ha durat el procés que l'ha dut fins al desenllaç final, la sanitat pública del nostre país ha respost com si el pare del Salvador hagués estat l'home més important de la Terra. I és que ho era.

Al fill del Damià se li ha declarat una malaltia greu, molt greu. El Damià i jo fa anys que som companys d'aventura professional. Hem treballat junts o a prop, i sentim afecte sincer l'un per l'altre. Ell és més jove que jo. Serva encara als ulls la passió indissimulada i encomanadissa de la joventut, no gens infantil. Sap que duu entre mans i gestiona el curt termini amb la destresa de qui sap on va. La vida, com deia Camarón, és un contratemps, i ara la vida ha donat un cop fort al Damià i a la família, que s'ha posat en mans dels metges de Sant Joan de Déu. Només els que hi han passat saben què és patir per un fill. Saben, tanmateix, que el patiment és atenuat pel fet d'estar en les millors mans. Si encara penseu que l'home és un ésser limitat, de volada curta, visiteu la sala d'espera de Sant Joan de Déu i hi descobrireu que hi ha qui pensa per i en nosaltres, en els nostres moments més durs, i ens els amorozeix fins a gairebé bressolar-nos, com si fóssim el més important

ANTONI VIVES

POLÍTIC I ESCRIPTOR

de la Terra. A Sant Joan de Déu, el fill del meu amic ho és. I se'n sortirà.

La meua companya Irma i jo visitem la senyora Anacleta, de Torre Baró. Viu en una casa de planta baixa, de no més de trenta metres quadrats, a tocar de la carretera que s'enfila fins al capdamunt del turó. Hi anem per donar-li les gràcies, ja que l'Irma no fa gaires dies que es va marejar molt a prop del portal de casa d'aquesta senyora. La dona la va ventar i li va donar un got d'aigua. L'Anacleta no pot donar gaire més. Viu amb una pensió no contributiva i rep l'ajut i l'atenció dels serveis socials de l'Ajuntament de Barcelona. L'Anacleta no deixa de somriure, "*Qué voy a hacer si no, hijo mío*", em diu amb un aire de resignació no gens afectat. És l'aire de qui sap el gust que té la vida. La dona espera amb il·lusió la visita dels serveis socials, espera que l'acompanyin al centre d'atenció primària, perquè, segons diu, li fa l'efecte que té família. La fan sentir important. I és que per als treballadors socials de la ciutat l'Anacleta és la persona més important.

És el moment de pensar fins a quin punt hem oblidat el que ens va moure als nostres compromisos vitals, de pensar en l'obligació que tenim amb els que pateixen

El Jaume i la Dolors fa temps que van a la parròquia de Sant Ramon a recollir la bossa amb el menjar. A Sant Ramon hi ha un dels magatzems parroquials que Càritas Diocesana té repartits per Barcelona. La Carme fa paquets i organitza les cues que es formen a l'entrada de la parròquia. Hi ha parelles, o dones, sobretot dones, que s'acosten a la cua mirant de passar sense ser vistes. És la vergonya de la pobresa. El Jaume i la Dolors tenen assumida la situació en què estan. L'entomen amb paciència. Esperen que la vida, que potser el món, algun dia se'ls giri a favor. Sense feina, sense pis, sense esperança, s'aferran a l'amor que senten l'un per l'altre, que no els falla com potser els han fallat amics i coneguts quan més els necessitaven. Ells tampoc no van saber veure a temps la maltempsada, però això ara ja no importa. Ara el que volen és veure la Carme, perquè la Carme fa cara d'esperança. La Carme els fa únics, els fa importants. Perquè per a la Carme de Càritas de la parròquia de Sant Ramon Nonat, el Jaume i la Dolors són el més important.

Demà és Nadal. Demà, creients i no creients, podem dedicar uns instants a pensar qui i què fem important a les nostres vides. Ara que el país entoma un camí nou ple d'esperança, és el moment de tancar els ulls i de pensar fins a quin punt hem oblidat el que ens va moure als nostres compromisos vitals. Fixem-nos en l'exemple dels nostres metges, en l'exemple dels nostres assistents socials, en el dels nostres voluntaris. Pensem en l'obligació ètica i moral que tenim envers les persones que més pateixen. Fabriquem aleshores el nostre compromís cívic, el nostre projecte de país lliure, a partir d'aquesta mirada cap a les persones més importants. Fent-ho, prendrem les millors decisions de la nostra vida.